

efter den internationale kontrol skulle omfatte selve produktionen af råstofferne. Han foreslog en resolution, ifølge hvilken det skulle henstilles til sikkerhedsrådets 5 faste medlemmer at reducere alle deres militære styrker med en trediedel i løbet af et år, ligesom atomvåben skulle forbydes og et internationalt kontrolorgan oprettes indenfor sikkerhedsrådets rammer.

Storbritanniens delegerede imødegik i sin tale skarpt Sovjetunionens beskyldninger og udtalte, at skulle en atomkrig nogensinde udbryde, ville Sovjetunionen alene bære skylden derfor på grund af sin uvilje til samarbejde. Misbrugen af vetoretten lå til grund for det hele. Det var Unionens egen skyld, når de andre lande nærrede mistro til dets forslag, og han betegnede den sovjetrussiske påstand om, at der førtes en kold krig mod Sovjetunionen, som fuldstændig meningsløs. Fejlen lå i, at der efter den marxistiske opfattelse ikke kan træffes en endelig ordning med ikke-kommunistiske stater, medens i virkeligheden enhver nation burde have ret til selv at bestemme sin udvikling. Med hensyn til afrustningsforslaget opfordrede han Sovjetunionen til at give faktiske oplysninger om sine væbnede styrker. Grundlaget for afrustning måtte være en politik, der skabte sikkerhed og tryghed. — Såfremt man til slut måtte finde, at et virkeligt verdensomfattende samarbejde var udelukket, måtte man nøjes med at gå frem på et regionalt grundlag og arbejde sammen med de stater, med hvilke samarbejde og forståelse var mulig; måske kunne dette samarbejde da senere udvikle sig til en virkelig verdensregering.

Belgiens delegerede fremhævede stærkt den sovjetrussiske totale mangel på for-

ståelse af vestmagterne. Disses politik er baseret på frygten for Sovjetunionen, dens regering og dens politik, frygten for den rædsel og tragedie, som fremtiden kan indebære. Sovjetunionen var ifølge hans tale den eneste magt, der havde vundet nye områder ved den sidste krig, og han karakteriserede dets udenrigspolitik som imperialistisk og mere ærgerrig end zardømmets. Han sluttede med en opfordring til Sovjetunionen om at samarbejde på grundlag af pagten og i dens ånd.

I den tale, der gengives som bilag 2, fremhævede *udenrigsminister Gustav Rasmussen* det store bidrag til Europas genopbygning, som Marshall-planens virkeliggørelse betyder, og gjorde rede for de bestræbelser, der udfoldes for at organisere hele det internationale økonomiske samarbejde og nå til en større samhandel og en bedre arbejdsdeling mellem landene. Han pegede i denne forbindelse på to betydningsfulde mål, der burde tilstræbes: større valutaombyttelighed, også i forhold til dollars, og en forøget handel mellem Øst- og Vesteuropa. Talen berørte endvidere det internationale arbejde for en løsning af flygtningeproblemet og omtalte den tunge byrde, som de tyske flygtninge havde været for Danmark. I fortsættelse heraf fremstillede udenrigsministeren den store belastning, som ophobningen af flygtninge i Sydslesvig frembød for dette område, og den trusel mod den danske grænses fremtidige sikkerhed og dermed for freden i Europa, som hele dette problem indbebar. Talen sluttede med en anerkendelse af generalsekretærens og sekretariatets utrættelige arbejdsvilje og ønsket om, at det måtte lykkes forsamlingen at løse de den forelagte opgaver.